

Arrest

nr. 208 803 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
hun minderjarige kinderen: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. DESIMPELAERE die *loco* advocaat T. WIBAULT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig vijfde verzoek tot internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, met name verzoeksters problemen met de Tadzjiekse autoriteiten omwille van een kritisch rapport dat zij, als directrice van de NGO 'Tadzjiek Family Planning Alliance', had geschreven.

Hun eerste twee verzoeken werden geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 134 332 van 28 november 2014 en 152 844 van 18 september 2015 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. Hun derde en vierde verzoek werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Verzoeksters beroepen hiertegen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in respectievelijk arrest nr. 173 509 van 23 augustus 2016 en arrest nr. 192 046 van 14 september 2017. Verzoekers beroepen werden verworpen in respectievelijk arrest nr. 173 510 van 23 augustus 2016 en arrest nr. 192 047 van 14 september 2017.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek leggen verzoekster de volgende documenten neer: verzoeksters Tadzjiekse internationaal paspoort en een e-mail van IPHR met bijgevoegd een verklaring van Anne Sunder-Plassmann, een Russische verklaring van Kiromiddin Gulov en een Engelse vertaling van dit laatste document.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoekers hekelen dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal en zij voorhouden dat zij niet de gelegenheid hebben gehad om uitleg te geven over het onderzoek gemaakt door IPHR in verzoeksters zaak noch haar professionele relatie met de heer Gulov verder hebben kunnen verduidelijken, kunnen zij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig vierde volgend verzoek tot internationale bescherming van beide verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring hebben afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring meervoudige aanvraag, 5 januari 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig vierde volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

5.1. De Raad wijst er voorts op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en

deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in hun vluchtrelaas en in de bewijswaarde van de door hen bijgebrachte stukken, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers benadrukken de expertise en betrouwbaarheid van de heer Gulov, een gegeven dat luidens hen ook ondersteund wordt door mevrouw Sunder-Plassman die als onderzoeker werkt bij IPHR.

Deze professionele status van Gulov neemt echter niet weg dat zijn verklaring, gelet op de dichte band die hij met verzoekster heeft/had, niet als een onafhankelijke en objectieve bron kan beschouwd worden. Het feit dat, zoals in het verzoekschrift wordt aangegeven, deze nieuwe getuigenis van Gulov een antwoord biedt op de gedane vaststellingen omtrent de brief die in het kader van hun vorig verzoek werden neergelegd, is een bevestiging hiervan. Hoe dan ook, de verklaringen van Gulov werpen geen ander licht op de eerder gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtrelaas. Zo legden verzoeker onderling tegenstrijdige verklaringen af, was verzoeksters gedrag niet in overeenstemming te brengen met de door haar aangehaalde vrees en etaleerde zij een gebrek aan interesse aangaande het verdere verloop van haar problemen. De verwijzingen naar problemen die voormalige collega's en andere NGO's zouden hebben gekend, zijn, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, onvoldoende om verzoekers hun kans op internationale bescherming aanzienlijk te vergroten aangezien zij er als asielzoeker toe gehouden zijn hun persoonlijke vrees in concreto aannemelijk te maken en deze verwijzingen geen betrekking hebben op de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten, die eerder ongeloofwaardig werden bevonden.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juni 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij in het kader van hun vijfde verzoek om internationale bescherming belangrijke documenten hebben ingediend die niet zomaar aan de kant kunnen geschoven worden. Zij wijzen er op dat er een e-mail van IPHR met bijgevoegd een verklaring van Anne Sunder-Plassmann en een Russische verklaring van Kiromiddin Gulov en een Engelse vertaling van dit laatste document werd ingediend. Zij lichten toe dat er een nieuw attest is van Mr. Gulov en dat niet wordt betwist dat hij de stichter/directeur is van Equal Opportunities (E.O.); hij geeft zeer veel informatie en uitleg in detail en stelt dat hij met verzoekster lange tijd samen werkte op verschillende projecten. Hij voegt daar aan toe dat de vervolgingen ten aanzien van de organisatie begonnen toen een rapport werd opgesteld over HIV-preventie bij seksarbeiders en personeelsleden van E.O. vervolgd werden en nu erkend zijn in het buitenland. Volgens Mr. Gulov loopt eerste verzoekende partij nog altijd gevaar. Voorts wijzen verzoekende partijen er op dat de betrouwbaarheid van Mr. Gulov wordt bevestigd door Anne Sunder-Plassmann die onderzoekster is bij IPHR. Anne Sunder-Plassmann werkt voor een NGO die zich inzet voor de LGBT gemeenschap. Verzoekende partijen benadrukken dat er in hun dossier tal van elementen zijn die niet worden betwist: (i) de rol die verzoekster speelde als directrice van de NGO "Tadzjik Family planning Alliance", (ii) de rol van Mr. Gulov als hoofd van de organisatie, (iii) de bevestiging van zijn rol door Anne Sunder-Plassmann. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat hun verzoek om internationale bescherming ten gronde moet onderzocht worden aangezien de commissaris-generaal, volgens verzoekende partijen die hieromtrent verwijzen naar het arrest Singh, een serieus onderzoek had moeten voeren naar de elementen, temeer de contactgegevens van de verschillende personen vermeld worden op de documenten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opnieuw aanhalen van in hun verzoekschrift ontwikkelde argumenten, het verwijzen naar en volharden in de bewijswaarde van de door hen afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

4.1. De Raad herhaalt vooreerst van de verschillende verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen reeds twee keer ten gronde werden beoordeeld en ongeloofwaardig werden bevonden. In het arrest nr 134 332 van 28 november 2014 leest de Raad onder andere het volgende: *"Waar verzoekers nog aanvoeren dat verzoekster sinds haar verhoor op 4 december 2013 contact opnam met (G.) om te informeren naar de finale versie van het rapport, dient opgemerkt dat zij tijdens het verhoor verklaarde dat zij na haar ontslag nog sprak met enkele mensen, doch de beweerdde problemen die zij ondervond, niet vermeldde en dat zij verder geen contact met iemand wilde (zie verhoorverslag p. 12, 13). Dat zij vervolgens na het verhoor op 4 december 2013 plots contact zou opnemen met (G.) om te informeren naar de staat van het rapport, terwijl zij tijdens haar verhoor verklaarde met niemand contact te willen, doet vermoeden dat het hier om een loutere post factum-verklaring gaat. Er dient op gewezen te worden dat verzoekers reeds in mei 2013 vastgehouden werden door de politie en pas in september 2013 Tadzjikistan verlieten. De bestreden beslissingen wijzen er bovendien terecht op dat het niet aannemelijk is dat niemand van de overige bij het rapport betrokken personen, op de hoogte is van de problemen die verzoekers daaromtrent zouden gekend hebben.(...)"*

In 's Raads arrest 152 844 kan het volgende worden gelezen: *"2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij deze organisaties niet op de hoogte heeft gebracht van haar problemen niet volstaat om te verklaren waarom niemand haar problemen kan bevestigen of dat organisaties zoals UNFPA en 'Equal Opportunities' die een grote rol speelden in het opstellen en de publicatie van het rapport zelfs maar op de hoogte zijn van de vervolgingsproblemen van eerste verzoekende partij. Immers hebben deze organisaties hun zetel in Dushanbe, speelde eerste verzoekende partij een centrale rol in het onderzoek en het opstellen van het rapport, worden verzoekende partijen officieel van onder meer spionage beschuldigd en zouden er opsporingsberichten met hun foto's hangen in het politiekantoor, op straat en op de luchthaven. Indien iemand daadwerkelijk*

van onder meer spionage wordt beschuldigd omwille van een onderzoek dat in opdracht van een VN-organisatie werd gevoerd en waaraan meerdere NGO's meewerkten zou verwacht worden dat dit bekend raakt. Bovendien zouden de opsporingsberichten met de foto's van verzoekende partijen zichtbaar zijn op de luchthaven en op straat. Internationale organisaties die nauw betrokken zijn bij het opstellen van het rapport en een zetel in Dushanbe hebben zouden derhalve sowieso op de hoogte moeten zijn van de vervolgingsproblemen van eerste verzoekende partij, onafhankelijk van het feit of eerste verzoekende partij deze organisaties zelf heeft ingelicht over haar problemen."

4.2. Ter terechtzitting slagen verzoekende partijen er niet in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking, waar zij verwijzen naar en duiding geven bij de door hen in het kader van hun huidige vijfde verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten en de rol van Mr. Gulov en van Anne Sunder-Plassmann benadrukken, waar het volgende wordt vastgesteld: *"Verzoekers benadrukken de expertise en betrouwbaarheid van de heer Gulov, een gegeven dat luidens hen ook ondersteund wordt door mevrouw Sunder-Plassman die als onderzoeker werkt bij IPHR. Deze professionele status van Gulov neemt echter niet weg dat zijn verklaring, gelet op de dichte band die hij met verzoekster heeft/had, niet als een onafhankelijke en objectieve bron kan beschouwd worden. Het feit dat, zoals in het verzoekschrift wordt aangegeven, deze nieuwe getuigenis van Gulov een antwoord biedt op de gedane vaststellingen omtrent de brief die in het kader van hun vorig verzoek werden neergelegd, is een bevestiging hiervan. Hoe dan ook, de verklaringen van Gulov werpen geen ander licht op de eerder gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtrelaas. Zo legden verzoeker onderling tegenstrijdige verklaringen af, was verzoeksters gedrag niet in overeenstemming te brengen met de door haar aangehaalde vrees en etaleerde zij een gebrek aan interesse aangaande het verdere verloop van haar problemen. De verwijzingen naar problemen die voormalige collega's en andere NGO's zouden hebben gekend, zijn, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, onvoldoende om verzoekers hun kans op internationale bescherming aanzienlijk te vergroten aangezien zij er als asielzoeker toe gehouden zijn hun persoonlijke vrees in concreto aannemelijk te maken en deze verwijzingen geen betrekking hebben op de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten, die eerder ongeloofwaardig werden bevonden."*

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arresten nrs. 134 332 van 28 november 2014 en 152 844 van 18 september 2015 waarin in het kader van hun eerste twee verzoeken om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen hun vluchtrelaas, waarin zij tot op heden volharden, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het kader van hun huidige vijfde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormelde arresten te tornen. Ze brengen heden geen nieuwe elementen bij die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas vermogen te herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Zo verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoekende partijen gaat er echter aan voorbij dat hun verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent hun voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hen aangevoerde problemen met en vrees jegens de Tadzjiekse autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoekende partijen hun kritiek dat de door hen aangebrachte documenten niet zomaar aan de kant geschoven kunnen worden, mist feitelijke grondslag. Immers, de door hen bij hun huidig volgende verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken werden niet zo maar zonder meer opzij geschoven. Er werd wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar die documenten. Verzoekende partijen slagen er evenwel niet in een ander licht te werpen op hetgeen met betrekking tot die stukken wordt vastgesteld.

Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 18 juni 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS